

O carte singuratică

- Ce mă voi face eu acum? un glas subțire și timid sparse liniștea din bibliotecă. Un șir lung de plângeri continuă, dar Glasul se auzea din ce în ce mai slab.

- Nu te mai plânge atât! Te mai numești Sfiala și uite cum bodogăni! un al doilea Glas mult mai puternic răsună din intuneric.

- Îndrăzneala s-a întors! alte sute de Glasuri se auziră în bibliotecă. Bine ai revenit, Îndrăzneală!

- Sfiala, nu te mai ascunde în cărți, și arată-te! tună Îndrăzneala.

Cărțile își răvășiră foile grăbite și, din bezna bibliotecii, se ivi o fată scundă, cu păr de aur și fața de copil.

- Am venit, stăpână! se auzi primul Glas, mai diafan, Sfiala.

Din umbră apăru un alt chip: o femeie înaltă, impunătoare, cu păr negru, buze roșii și un aer trufaș, care se uita acum de sus la Sfiala. Îndrăzneala spuse:

- Tu, copilă timidă, ce-ai facut de ultima dată când te-am văzut?

- Stăpână, am umblat peste dealuri și câmpii, peste sate și orașe, încercând să trec neobservată și să ajut cum pot.

- Iarăși ai greșit! Eu am ajuns în cel mai apropiat târg și i-am îndemnat pe țăranii nemulțumiți să se răscoale pentru bunăstarea lor. Hai să-ți arăt ce trebuie să faci!

Glasurile începură să îngâne o poezie ciudată, iar cărțile din bibliotecă se foiră mai tare ca niciodată. Prima rază de soare se arătă voioasă, luminând pupitrul cel mare din capătul bibliotecii. Lemnul tare începu să se unduiască, transformându-se într-o oglindă. Se putea vedea o casuță de lemn la marginea pădurii, în care o mama își alinta copilul.

- Dormi, puiul mami, dormi! Fie ca visele să-ți încununeze buclele bălaie!

Dar copilul plângea neîntreput. Sfiala, ascunsă de privirile mamei, îi zâmbi copilului și îi cântă un cântec de leagăn în limba ei. Copilul, îmbunat, adormi pe dată.

Imaginea se stinse imediat, făcând loc alteia: o clădire măreață, arsă din temelii de oamenii furioși.

- Dați drepturi țăranilor! striga Îndrăzneala, în fruntea revoluționarilor.

- Nu vă suntem supuși! Dezrobiți-ne! strigau oamenii pe lângă ea.

Pupitrul era din nou pupitru, iar soarele strălucea de-a binelea pe cer. Glasurile strigau, aclamând Sfiala:

- Tu aduci bucurie și bunăstare, tu să ne fii stăpână!

Sfiala zâmbi firav și zise:

- Eu nu sunt făcută să vă stăpânesc. Să vă fie Îndrăzneala stăpână, eu mă mulțumesc cu aprecierea voastră.

- Ființă urâcioasă, tu însăși ai dat dovadă de mândrie prin aceste vorbe! zâmbi cu răutate
Îndrăzneala.

- Nu asta a fost intenția mea, Îndrăzneală, dar dacă asta îți dorești, voi fi stăpână în locul tău, dar doar cu numele, căci nu voi obliga pe nimeni să mă asculte.

Apoi timidă ca de obicei, Sfiala se ascunse din nou în cartea ei, o carte singuratică pe pupitrul gol.

Mihailov Alexandra, clasa a VIII-a C